

járdák

sátrak

*férfi te aki alkonyattájt gondosan
készülődsz pokrócokkal paplanokkal
sátraiban autók tőszomszédságában
a párizsi magasvasút alatt*

*te mindenkinél jobban ismered
nappalok éjszakák körjáratát
tudod milyen fülelni a legkisebb zajokra
és ismered az aszfalt könyörtelen szagát*

*a távolság fürkészed a többi sátor
derengő rendjei között
olyanok ők akárcsak a barátok az álmok
örökké nekik sem hihetsz*

irodák

*ki énekel meg az irodákat
ahol olyan sok évig görnyedeztünk
a képernyők vagyis hogy az idő
bonyolult szigorú oltárai előtt*

*talán mindnyájan egy titok tudói voltunk
a négy égtájat bejárta szavaké
elhanyagolták őket semmibe vették
így hát még jobban megérezkenyültek*

Alain Rivière Párizsban született. Anyai nagyapja Étienne Hajdu (Hajdu István) erdélyi magyar származású francia szobrász. Rivière sokáig Berlinben élt, jelenleg velencei lakos. Ezek a helyszínek, valamint szülőhelye, Párizs külvárosai egyaránt felbukkannak a *járdák* című ciklusában, amely legutóbb, 2017 júliusában megjelent, *Traces de l'ombre (Az árnyék nyomai)* című kötetéből való. A kötet egyes ciklusainak kisplasztika-szerűen lapidáris versei szorosan összetartoznak, több olyan ciklus is van, amelynek darabjai nem kaptak önálló címet. Rivière munkásságában a különböző műfajok kiegészítik egymást: bár szociofotókkal kimondottan sosem foglalkozott (a különböző európai és ázsiai országokban élő cigány emberekről készült sorozatát nem számítva annak), a *járdák* ciklusában nyilvánvalóan tetten érhető a fényképész látásmódja. Versképei fénytelen fekete-fehérek: nála a délelőtt is már-már noktürn. (*A ford.*)

*egy szűk rollbergi csőszobában
íróasztalaink mögött igyekeztünk
így-úgy betartani a rituálét
aztán egyetlen szó nélkül leléptünk*

cigánypurdék

*vajon mit láttok Párizsból ti purdék
örökké magatokban fekete
bitumenszutyokban széthányt ócska holmik
és semmirekellő lomok között*

*egy nap majd csöndben elvezettek
kihalt utcákon néptelen tereken
elhagyatott körutakon keresztül
Ménilmontant-ba Belleville-be a világ végére*

*alighanem ti vagytok az utolsó tanúk
jelenlétünk ezért hamar terhessé válik
foghegyről búcsúztok hát elzavartok
hogyan készülhettek az éjszakára*

via Bissuola

*kik vagytok férfiak szomorú kocsmák mélyén
vagy palack sörrel kint a fák alatt
a via Bissuolán amely úgy kanyarog
hogyan kinyúlt kígyó jut róla eszembe*

*belétek ütközöm messzi idegenekbe
egy számomra alig ismert világból
és ezen a törekeny alkonyati órán
mégiscsak érdeklődve méregetjük egymást*

*üljük meg legalább egy mártír neve napját
és szánakozzunk az erőszakon
hazudjunk még magunknak de titkoljuk el
hogyan közben a legelső csillagokra várunk*

homlok

*ó szürkeruhás ősöreg asszony
letérdelsz és földig hajolsz
homlokod érinti a járdát
egy használt és üres papírpohár előtt*

*meg sem moccansz csak kuporogsz
de jelenléted így is megriaszt
annyira más sorsot mutatsz nekünk
testünknek életünknek*

*valójában talán jól elvagy egész nap
ki tudja hallod-e még a lépteket
várod-e még egy fémpézn pendülését
este elmosódsz senki nem vesz észre*

asszony

*asszony aki magadban ülsz a rue Oberkampf
hónedves járdáján egy téli reggel
és szép sorban kirakod magad elé a földre
Misima Jukio régi köteteit*

*te tudtad tán milyen az mikor egy hullám eláraszt
éjjel talán egy férfit tartottál karjaidban
bőre illatától megrészegülten
nem gondoltad talán hogy van másféle élet*

*most minden erőddel azon igyekszel
hogy olvassunk és hogy minél előbb
mi is simogassunk más testeket
nem akarod hogy nyomorba merüljünk*

IMREH ANDRÁS fordítása